

РЕШЕНИЕ

№ 418

гр. Плевен, 20.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, XII НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на първи юли през две хиляди двадесет и втора година в
следния състав:

Председател: Асен Ив. Даскалов

при участието на секретаря МАРИЕЛА В. ГЕОРГИЕВА
като разгледа докладваното от Асен Ив. Даскалов Административно
наказателно дело № 20224430200476 по описа за 2022 година

ПРОИЗВОДСТВО по реда на чл. *9 ал. 1 ЗАНН**

С Наказателно постановление № 21-0938-0048***2/04.01.2022г.
на НАЧАЛНИК на СЕКТОР „ПЪТНА ПОЛИЦИЯ“ при ОДМВР - ПЛЕВЕН,
на М. Тр. П.А ЕГН: ***** са наложени административни наказания на
основание чл.17*** ал.3 от Закона за движението по пътищата – глоба в
размер на 200 /двеста/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от
6 /шест/ месеца, за извършено нарушение по чл.140 ал.1 ЗДвП.

Срещу така издаденото Наказателно постановление (НП),
санкционираното лице е подало жалба до РАЙОНЕН СЪД - ПЛЕВЕН.
Оспорва материалната компетентност на актосъставителя и на органа, издал
Наказателното постановление. Наред с това счита, че са допуснати
съществени нарушения на процесуалните правила: по чл.40 ал.1 ЗАНН, тъй
като Актът за установяване на административно нарушение е съставен в
присъствието на един, а не на двама свидетели; по чл.***7 ал.1 т.*** ЗАНН –
тъй като не са подробно описани доказателствата в подкрепа на нарушението;
по чл.42 ал.1 т.*** и по чл.***7 ал.1 т.6 ЗАНН – тъй като не са надлежно
посочени нарушените законови разпоредби. Наред с това счита, че в хода на
административнонаказателното производство не е правилно установена
фактическата обстановка на случая, както и че не е обсъдено приложението
на чл.28 ЗАНН. На тази основа, моли за отмяна на Наказателното
постановление като незаконосъобразно и неправилно.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се
явява. Представлява се от упълномощен защитник, който поддържа жалбата

по изложените в нея съображения. Допълва, че в хода на съдебното следствие не са събрани доказателства в подкрепа на това, че е налице управление на МПС, тъй като процесният автомобил е бил паркиран пред дома на жалбоподателката, а наред с това, ул. „***“ е затворена за движение; изтъква, че собственикът на превозното средство не е бил надлежно уведомен за служебното дерегистриране на същото. На тази основа счита, че не е доказано извършването на нарушението, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателката и пледира за отмяна на атакуваното Наказателно постановление, а алтернативно – случаят да бъде приет за „маловажен“ и да бъде приложен чл.28 ЗАНН, както и да бъдат присъдени направени разноски за адвокатски хонорар, съобразно представен договор /л.31 от делото/ - в размер на 3***0 лева.

За ответната страна – ОДМВР – ПЛЕВЕН – представител не се явява. В придружителното писмо по изпращане на административнонаказателната преписка е отправено бланкетно възражение за прекомерност на претендираните разноски за адвокатски хонорар, като е отправено искане за съобразяване на разноските с минималния размер, предвиден в Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Жалбата е подадена от оправомощена страна и в срока по чл.***9 ал.2 ЗАНН, поради което се явява допустима.

След щателно обсъждане на събраните доказателствени материали поотделно и в тяхната съвкупност, Съдът намира следното:

Административнонаказателното производство е започнало със съставяне на Акт за установяване на административно нарушение №483187/08.12.2021г. от страна на АС. М. Й. – мл.автоконтрольор при ОДМВР-ПЛЕВЕН, в присъствието на свидетеля ЛЮБ. ИЛ. ЦВ. и нарушителя – М. Тр. П.А. Съставен е за това, че на 08.12.2021 г. около 10:***8 часа, в ПЛЕВЕН, ул. „***“ № ***, като водач на лек автомобил „***“ с регистрационен номер ***, собственост на *** ЕГН: *****, извършва следното: управлява горепосоченото МПС, което на 27.10.2020г. е с прекратена регистрация на основание чл.143 ал.10 ЗДвП, във връзка с липса на договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите – нарушение по чл. 140 ал. 1 ЗДвП. При съставяне на АУАН, нарушителят не е направил възражения /бланкетно е отбелязал, че има възражения/; такива не са постъпили и по реда, и в срока по чл.44 ал.1 ЗАНН.

С Постановление от 20.12.2021г. по преписка №В-7392/2021г. по описа на РП – ПЛЕВЕН, е отказано образуването на досъдебно производство за престъпление по чл.34*** ал.2 НК, като преписката е изпратена на НАЧАЛНИК на сектор „ПП“ при ОДМВР - ПЛЕВЕН – за реализиране на административнонаказателната отговорност на дееца. На свой ред, след така извършеното сезиране от страна на Прокуратурата, административнонаказващият орган издал обжалваното Наказателно

постановление, с което на М. Тр. П.А. ЕГН: ***** са наложени административни наказания на основание чл.17*** ал.3 от Закона за движението по пътищата – глоба в размер на 200 /двеста/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 /шест/ месеца, за извършено нарушение по чл.140 ал.1 ЗДвП.

Съдът намира, че Актът за установяване на административно нарушение е съставен и обжалваното Наказателно постановление – издадено, от компетентни лица /л.13 – 14 от делото/. Неоснователно се оспорва материалната компетентност на актосъставителя и на органа, издал Наказателното постановление. В подкрепа на последната е приложен препис на Заповед №8121з-1632/02.12.2021г. Не са налице и другите претендирани от жалбоподателя, нарушения на процесуалните правила. Действително, чл.40 ал.1 ЗАНН повелява, че АУАН „...се съставя в присъствието на нарушителя и свидетелите, които са присъствували при извършване или установяване на нарушението.“ Употребеното от Законодателя множествено число - “свидетелите“ - обаче съвсем не означава, че се касае за поне две лица, в каквато насока се развива съображения в жалбата. Напротив, цитираната правна разпоредба регламентира лицата, в чието присъствие следва да бъде съставен АУАН, но не и техния брой; липсва изрично законово предписание в този смисъл /а и такова не е необходимо/, но и съдебната практика е в подкрепа на това, че е допустимо съставяне на АУАН в присъствието на един свидетел – очевидец или такъв на установяване на нарушението. По-нататък, неоснователно се изтъква, че не са подробно описани доказателствата в подкрепа на нарушението. Законодателят не въвежда конкретни изисквания в тази насока, включително – от гледна точка на разпоредбата на чл.***7 ал.1 т.*** ЗАНН; въпреки, съдържащото се в нея задължение е надлежно изпълнено от административнонаказващия орган, тъй като е изрично посочено, че НП се издава въз основа на актова преписка №483187/08.12.2021г. и в съответствие с вече споменатото указание на РП-ПЛЕВЕН. Не са допуснати нарушения и по чл.42 ал.1 т.*** и по чл.***7 ал.1 т.6 ЗАНН, защото както АУАН, така и НП, съдържат ясно, недвусмислено отбелязване на нарушената законова разпоредба – чл.140 ал.1 ЗДвП.

Следователно, обжалваното Наказателно постановление, се явява формално законосъобразно. По неговата правилност, се събраха гласни доказателствени средства - показания на свидетелите АС. М. Й., ЛЮБ. ИЛ. ЦВ., писмени доказателства /л.1*** – 1627, л.27, л.32, л.37 – 39, л.43 от делото/. Показанията на свидетелите Й. и Ц. са относително подробни, последователни и убедителни, като не оставят каквито и да било съмнения за проявена тенденциозност или недобросъвестност при тяхното депозиране. Тези свидетелски показания взаимно се потвърждават и са изцяло в подкрепа на отразената в АУАН/НП фактическа обстановка, докато в нейно опровержение не се събраха доказателства. И двамата свидетели са категорични, че при описаните по-горе условия на време, място, обстановка, жалбоподателката е управлявала лек автомобил „****“ с регистрационен

номер ***, собственост на *** ЕГН: *****, като превозното средство е било с прекратена регистрация на основание чл.143 ал.10 ЗДвП, считано от 27.10.2020г.; в подкрепа на последното е и представената справка от ОДМВР-ПЛЕВЕН. Поради това, Съдът отдава вяра на свидетелските показания и приема изложената по-горе фактическа обстановка за доказана по несъмнен начин, като няма да я преповтаря, още повече, че презумпцията по чл.189 ал.2 ЗДвП, не се явява опровергана.

Следва да бъде отбелязано, че от гледна точка на разбирането, че управлението на МПС представлява съвкупност от действия на водача, насочени към техническите средства и системи на МПС /например привеждане в движение, спиране, маневри и др./, е ирелевантно каква е продължителността на управлението. Този момент следва да бъде подчертан, тъй като действително, според приетите по делото свидетелски показания, се касае за краткотрайно управление на МПС от страна на жалбоподателката, насочено към преместване на паркирания автомобил по протежение на ул. „***“ в гр.ПЛЕВЕН. Доколкото се касае за път, отворен за обществено ползване, съобразно чл.140 ал.1 ЗДвП е следвало управляваният от жалбоподателката л.а. „***“ с регистрационен номер ***, собственост на *** ЕГН: *****, да е надлежно регистриран. Това не е било така, защото считано от 27.10.2020г., регистрацията е била служебно прекратена на основание чл.143 ал.10 ЗДвП, съобразно която правна разпоредба, *„Служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. ***74, ал. 11 от Кодекса за застраховането, и се уведомява собственикът на пътното превозно средство...“*. Видно обаче от представената от страна на ОДМВР-ПЛЕВЕН справка /л.37 от делото/, в разрез с цитираната разпоредба, за тази служебна дерегистрация, собственикът КОСТОВ не е бил уведомен. Следователно, не може да се приеме, че жалбоподателката П.А е знаела за така прекратената регистрация на превозното средство от собственика, тъй като самият той не е бил надлежно уведомен. Ето защо Съдът намира, че не са налице доказателства, от които да се установява, че към 08.12.2021г. прекратяването на регистрацията на коментираното МПС е било известно на нарушителя, поради което се налага извода, че именно на тази дата най-рано, П.А е могла да узнае /от спрелите я за проверка по ЗДвП полицейски служители, във връзка със съставения АУАН/ обсъждания правнорелевантен факт. При това положение обаче, незнанието на същия факт изключва умишъла относно нарушението по чл.140 ал.1 ЗДвП, а доколкото липсват доказателства, че незнанието на фактическите обстоятелства се дължи на непредпазливост – изключена е и последната, като форма на вината /чл.11 ЗАНН вр.чл.14 ал.1 и ал.2 НК/. Следователно, въпреки наличието на достатъчно доказателства за обективните признаци на нарушение по чл.140 ал.1 ЗДвП, деецът не е могъл да формира субективна страна /умисъл или непредпазливост/, т.е. същото деяние е несъставомерно от субективна страна, а М.П.А е административно наказана на основание чл.17*** ал.3 ЗДвП за деяние, което не е извършила. В

очертаната насока е и практиката на касационната инстанция, обективизирана например в Решение № ***2 от 23.01.2020 г. на АдмС - Плевен по к. а. н. д. № 1381/2019 г., Решение № 126 от 18.02.2020 г. на АдмС - Плевен по к. а. н. д. № 1401/2019 г..

Крайният извод е, че макар и формално законосъобразно, обжалваното Наказателно постановление е издадено в нарушение на материалния закон и поради това – следва да бъде отменено. Предвид този изход на административнонаказателното производство, съобразно отправено искане от страна на жалбоподателя и неговия защитник и при съобразяване разпоредбата на чл.63д ЗАНН, направените разноски за производството пред настоящата инстанция следва да бъдат възложени върху ОД на МВР-ПЛЕВЕН; наред с това Съдът съобрази, че ответната страна е отправила бланкетно възражение за прекомерност на възнаграждението за адвокат. Съдът намира, че при отчитане на минималния размер на адвокатско възнаграждение в настоящия случай /чл.18 ал.2 вр.чл.7 ал.2 т.1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения/ – 300 лева, възнаграждението, което е заплатено – 3***0 лева, не се явява прекомерно, при отчитане на действителната фактическа и правна сложност на делото. Ето защо, възражението за прекомерност не може да бъде уважено, а на основание чл.143 ал.1 АПК ОД на МВР-ПЛЕВЕН следва да бъде осъдена да заплати на М. Тр. П.А ЕГН: ***** паричната сума в размер на 3***0 /триста и петдесет/ лева, представляваща разноски за адвокатски хонорар по АНД №476/2022г. по описа на РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН.

Водим от горното и на основание чл.63 ал.3 т.1 вр.ал.2 т.1 вр. ал.1 ЗАНН, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ КАТО НЕПРАВИЛНО Наказателно постановление № 21-0938-0048***2/04.01.2022г. на НАЧАЛНИК на СЕКТОР „ПЪТНА ПОЛИЦИЯ“ при ОДМВР - ПЛЕВЕН, с което на М. Тр. П.А ЕГН: ***** са наложени административни наказания на основание чл.17*** ал.3 от Закона за движението по пътищата – глоба в размер на 200 /двеста/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 /шест/ месеца, за извършено нарушение по чл.140 ал.1 ЗДвП.

На основание чл.143 ал.1 АПК **ОСЪЖДА** ОД на МВР-ПЛЕВЕН да заплати на М. Тр. П.А ЕГН: ***** паричната сума в размер на 3***0 /триста и петдесет/ лева, представляваща разноски за адвокатски хонорар по АНД №476/2022г. по описа на РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Плевен, в 14 - дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____